



Fővárosi Ítéltábla

11.Gf.40.157/2022/9.

A Fővárosi Ítéltábla a Molnár és Bereczky Ügyvédi Iroda (cím1; ügyintéző: dr. Bereczky Dániel ügyvéd) által képviselt felperes1 (cím2) felperesnek,

az Imre Ügyvédi Iroda (cím3, ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd) által képviselt alperes1 (cím4) I. rendű alperes és

a dr. Zajdó Zsolt Ügyvédi Iroda (cím5, ügyintéző: dr. Zajdó Zsolt ügyvéd) által képviselt alperes2 (cím6) II. rendű alperes ellen

– pénzügyi lízingszerződésen alapuló jogviszony hatályos fennállásának megállapítása iránt – indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. március 24. napján meghozott 33.G.41.909/2020/30. számú ítélete ellen,

az I. rendű alperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 111.614 (száztizenegyezer-hatszáztizennégy) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes a keresetlevelében valódi tárgyi keresethalmazatban előterjesztett hét keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg az I. rendű alperes, mint lízingbe adó és a felperes, mint lízingbe vevő között a 2017. szeptember 9. és 2018. szeptember 15. napja között létrejött hét pénzügyi lízingszerződésen alapuló jogviszony hatályos fennállását. Kérte a 2018. szeptember 15-én kelt pénzügyi lízingszerződés5 számon létrejött pénzügyi lízingszerződés vonatkozásában kötelezze II. rendű alperest a megállapítás tűrésére.

Keresete indokolásában előadta, hogy az I. rendű alperessel hét darab lízingszerződést kötött.

2019. október 29-én csődeljárást kezdeményezett, melyet a Debreceni Törvényszék 2019. november 13-án elrendelt. Az I. rendű alperes ebben a csődeljárásban 150.773.312 forint összegben hitelezői igényt jelentett be, amelyből a vagyonfelügyelő 149.374.383 forint összeget elismert és nyilvántartásba vett. A felperes a csődeljárás kezdetét követően nem teljesített az I. rendű alperes részére a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 11. § (2) bekezdés e) pontban előírt kötelező törvényi rendelkezésre figyelemmel. A csődegyezségi tárgyalás eredményre vezetett, 2020. március 10. napján közte mint adós és a hitelezői között csődegyezség jött létre. A csődegyezséget az elsőfokú bíróság jóváhagyta, az elsőfokú bíróság végzését a fellebbezés folytán eljáró másodfokú bíróság helybenhagyta.

[2] A felperes előadta, hogy az I. rendű alperes a lízingszerződéseket felmondta, álláspontja szerint azonban ezek a felmondások a Cstv. 11. § (2) bekezdés h) pontjába ütköznek, ezért jogellenesek. A lízingszerződések jogszerű felmondás hiányában továbbra is hatályban vannak, azok a feleket változatlan tartalommal jogosítják és kötelezik.

[3] A felperes a per tárgyának értékét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 21. § (1) és (2) bekezdés a) pontja alapján a hét szerződésben meghatározott lízingdíjak együttes tőkeösszegében, 226.459.000 forintban határozta meg.

[4] Az I. rendű alperes a felperes valamennyi keresetének elutasítását kérte. Érvelése szerint a felmondásai nem voltak jogellenesek, ezért azok alkalmasak a célzott kötelelmezszünetítő joghatás kiváltására.

[5] A felperes által megjelölt pertárgyértéket vitatta, állítása szerint a felmondásokban közölt tartozások összege 153.609.602 forint, s mivel a felperes a keresetében az alperesi felmondások jogszerűségét vitatta, ez az összeg tekintendő a jelen per tárgya értékének.

[6] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmeit megalapozottnak találta. Megállapította, hogy az I. rendű alperes, mint lízingbeadó és a felperes, mint lízingbevevő között a 2017. szeptember 5. és 2018. szeptember 15. napja között létrejött mind a hét pénzügyi lízingszerződésen alapuló jogviszony hatályosan fennáll. Kötelezte a II. rendű alperest a 2018. szeptember 15. napján pénzügyi lízingszerződés5 számon létrejött pénzügyi lízingszerződés vonatkozásában ennek túrására. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy a felperesnek 1.500.000 forint eljárás illetékből és 4.464.590 forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltséget fizessen meg.

[7] Megállapította, hogy a Cstv. 11. § (2) bekezdés h) pontjának rendelkezésébe ütközik az I. rendű alperesnek a fent megjelölt szerződések azonnali hatályú felmondása, és az I. rendű alperes nem volt jogosult elállásra sem, így nem lehetett alkalmazni a szerződés megszüntetésének a szabályait sem.

[8] Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét a Pp. 22. § (3) bekezdése alapján a felperes által meghatározott értékkel egyezően határozta meg, figyelemmel a Pp. 21. § (2) bekezdésére, miszerint a pertárgy értéke a szerződés hatályosságának megállapítása iránti kereseti kérelem esetén a szerződésben kikötött szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás értékével egyezik meg. Amennyiben a perben több követelés vagy jog érvényesítésére kerül sor, a Pp. 21. § (5) bekezdése szerint a pertárgy érték számítása során ezek értékét össze kell adni. A felperes keresetei pertárgyértékei összege 226.459.000 forint, ez képezte alapját a perköltség számításának.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség részeként a felperes részére megítélt ügyvédi munkadíj összege tekintetében az I. rendű alperes fellebbezést terjesztett elő, kérte az elsőfokú bíróság által a felperes részére megítélt ügyvédi munkadíj mérséklését legfeljebb 1.096.846 forint + áfa összegre és kérte a felperest a másodfokú eljárásban felmerült perköltség megfizetésére kötelezni. E körben az ügyvédi munkadíjat a csatolt megbízási szerződés és az IM r. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján 105.000 forint + áfa összegben kérte megállapítani, A/2 alatt terjesztette elő a költségjegyzéket.

[10] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésére alapította.

Jogorvoslati kérelmének érvelése szerint az elsőfokú bíróság a felperes részére megállapított ügyvédi munkadíjat téves pertárgyérték számítás mellett és a felperesi jogi képviselő által elvégzett munkával való arányosítás nélkül ítélte meg olyan összegben, amelyet a felperes kért, ezért ez a rendelkezése sérti a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdését.

Hivatkozott a BH1995.410 számú eseti döntésre, mely szerint az ügyvédi munkadíj megállapításánál a bíróságnak értékelnie kell a ténylegesen elvégzett ügyvédi munkát, továbbá az ügy jellegét is. Úgy vélte, hogy az elsőfokú bíróság jelen esetben a Kúria gyakorlatával ellentétben teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy jelen peres eljárásban a felperes jogi képviselője csupán négy beadványt terjesztett elő, amelyek terjedelmében sem indokolták a megítélt ügyvédi munkadíjat:

- a keresetlevél nem volt több száz oldalas, csupán 18 oldal terjedelmű,
- a felperes második beadványa 2021. február 25. napján kelt válasziratra is csupán 7 oldalt tartalmazott,
- a harmadik 2021. június 4. napján kelt felperesi viszontválasz is csak 3 oldalt foglalt magába,
- a felperes negyedik beadványa a bíróság 20. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben előírt felhívására tekintettel készült el, mivel a csatolt szerződési dokumentáció hiányos volt, azzal tehát a mulasztását pótolta. Ennek az iratnak a terjedelme nem haladta meg a 4 oldalt.

Úgy vélte, hogy az alperes által készített beadványok áttanulmányozása sem indokolta ezt a mértéket, mert mindössze két érdemi I. rendű alperesi beadványt kellett részletesebben áttanulmányozni, amelyek összesen a 30 oldalt sem érték el. Figyelemmel arra, hogy a felperes jogi képviselője készítette el a felmondásra vonatkozó válaszlevelet, ezáltal már a perindítás előtt ismerte az ügyet, így az ügy megismerése és a keresetlevél elkészítése nem igényelhetett számára annyi időt, ami az eltúlzott ügyvédi munkadíjat indokoltá tette volna.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú eljárás során csupán öt tárgyalás volt, amelyből négy tárgyalás csak fél órát vett igénybe, ezt a tényt a tárgyalási jegyzőkönyvek is igazolják.

Ezen körülményekre tekintettel a ténylegesen elvégzett ügyvédi munkához viszonyítva a felperesnek megítélt ügyvédi munkadíj mértéke eltúlzott, indokolt annak az általa kért mértékre történő csökkentése.

[11] Kifejtette, hogy a pertárgy értéke helytelenül került megállapításra, így az ügyvédi munkadíjként felszámított összeg ezért sem helytálló. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával, hogy 226.459.000 forint képezi a perköltség számításának az alapját. Hangsúlyozta, hogy a felperes a keresetében az I. rendű alperes felmondásai jogszerűségét vitatta, a felmondás időpontjában pedig a ténylegesen fennálló tartozás összege 29.894.876,6 forint volt. Ez az irányadó pertárgy érték, tekintettel arra, hogy a kereset előterjesztését megelőzően keletkezett a felperes által kezdeményezett csődegyezséget jóváhagyó végzés, amely tartalmazta, hogy a felperesnek mindösszesen 29.894.876,6 forintot kell megfizetnie a perbeli lízingszerződésekből eredő tartozásként a végzés jogerőssé válását követő 365 napon belül. A csődegyezés értelmében a felperes a perbeli lízingszerződésekből eredő tartozás 20%-át köteles az I. rendű alperes részére megfizetni, míg a fennmaradó követelését az I. rendű alperes kénytelen leírni veszteséggént. Ebből következik, hogy a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján – 29.894.876,6 forint lízingdíjtartozás figyelembe vételével – a felperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját legfeljebb 1.096.846 forint összegben lehetne meghatározni.

[12] A II. rendű alperes az I. rendű alperes fellebbezésére észrevételt nem tett.

[13] A felperes az I. rendű alperes fellebbezésére benyújtott ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az alperes fellebbezését nem tartotta alaposnak sem az ügyvédi munkadíj összegének mérséklése, sem a pertárgyérték meghatározása körében.

[14] Az I. rendű alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmére tett észrevételében megismételte álláspontját. Úgy vélte, a felperes tévesen értelmezte a BH2014.317. és 2015.329. számú eseteit. Kiemelte, hogy a jelzett eseti döntés szerint a jogerősen jóváhagyott csődegyezés hatálya alatt a hitelező a csődegyezséget kötött adóstól csak a csődegyezésben vállalt összeget követelheti.

Az ügyvédi munkadíj mértéke megállapításánál figyelembe kell venni a BH1995.410. számú eseti döntésben megfogalmazott értékelési szempontokat is.

[15] Az I. rendű alperes az elsőfokú ítélet érdemi részét nem fellebbezte, csak a perköltségként fizetendő ügyvédi munkadíj mértékére vonatkozó részt sérelmezte, így az ítéletnek a többi rendelkezése a Pp. 385. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak az I. rendű alperes fellebbezési kérelmének korlátai között vizsgálta.

[16] A felperes fellebbezése nem alapos.

[17] A másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. vonatkozó rendelkezései értelmében helyesen állapította-e meg az ügyvédi munkadíj számítás alapjául is szolgáló pertárgy értékét, továbbá az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(6) bekezdés és 4/A. §-a alapján megfelelően vagy eltúlzott mértékben határozta-e meg.

[18] A Pp. 22. §-ának (2) bekezdése alapján a pertárgy értékét elsődlegesen a felperesnek kell megjelölnie. Ezt a rendelkezést egészíti ki a Pp. 170. § (3) bekezdésének a) pontja akként, hogy a keresetlevél záró részében fel kell tüntetni a per tárgyának az értékét, valamint a meghatározásakor figyelembe vett tényeket és jogszabályhelyet. A Pp. 22. §-ának (3) bekezdése azonban felhatalmazza a bíróságot arra, hogy ha a felperes által meghatározott érték a köztudomással, vagy a bíróság hivatalos tudomásával ellenzök, egyébként valószínűtlen, vagy ha azt az alperes vitássá teszi, a per tárgyának az értékét a bíróság határozza meg.

[19] Az elsőfokú bíróság – a Pp. 22. §-ának (3) bekezdése alapján eljárva – vizsgálta a felperes által megjelölt pertárgy értéket és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy annak megjelölése megfelelő volt.

[20] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a jelen esetben a pertárgyérték meghatározása során az ügy tárgya meghatározó jelentőséggel bírt. Jelen peres eljárásban a kereseti kérelmet előterjesztő felperes a lízingbe vevő, aki a lízingszerződés hatályos fennállása megállapítását kérte mind a hét lízingszerződés esetében, mivel az I. rendű alperes mint lízingbe adó azonnali hatállyal felmondó jognyilatkozatokat tett.

Az 5/2013. számú PJE határozat és az abban megjelölt egyedi ügyekben hozott határozatok alapján kialakult bírói gyakorlat szerint a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perben a pertárgy értékét a szerződésben meghatározott ellenszolgáltatás értéke alapján kell meghatározni annak ellenére, hogy a fél marasztalásra irányuló keresetet nem terjesztett elő. Az érvénytelenségi perekkel vonható párhuzamba a lízingszerződésen alapuló jogviszony hatályos fennállásának megállapítására irányuló kereset is, ezért jelen esetben a pertárgy értéke meghatározásánál a Pp. 21. § (1) és (2) bekezdésének a) pontja irányadó.

[21] Az I. rendű alperes az elsőfokú eljárás során a felmondásokban közölt még fennálló lízingdíj-követelésének összegét – 153.609.602 forintot – jelölte meg a pertárgyérték alapjaként. Álláspontjának jogszabályi alapját nem jelölte meg. A fellebbezési érvelése szerint a pertárgy értéke azzal az összeggel azonos, amelyet a felperes által kezdeményezett csődegyezséget jóváhagyó végzés az I. rendű alperes javára felperesi fizetési kötelezettségként tartalmaz a lízingszerződésekből eredő tartozás kiegyenlítéseként, ez pedig 29.894.876,6 forint.

[22] A Pp. 21. § (2) bekezdés b) pontja csak a szerződés megszüntetése iránti kérelem esetén köti a pertárgy értéket a még nem teljesített ellenszolgáltatás értékéhez. Jelen esetben azonban nem ez volt a petíció, ellenkezőleg, a felperes éppen hogy a szerződéses jogviszonyok hatályosságának fennállása megállapítását kérte. A perben az nem bírt relevanciával, hogy a felmondások közlésekor milyen összegű volt a felperes tartozása. Erre vonatkozóan tehát bizonyítást nem kellett lefolytatni. E körben utal csupán az ítéltábla arra, hogy a felperesi fizetési kötelezettség összecszerűségének alátámasztására a felmondó levelei nem elegendőek, mert azok is csak azt tartalmazták, hogy a hátralékként megjelölt összeg csupán tájékoztató jellegű. A csődegyezés során meghatározott fizetési kötelezettség vonatkozásában pedig nem ismert, hogy a csődegyezés teljesedésbe ment-e. Ennek azért lenne jelentősége a tartozás összegének meghatározásakor, mert a csődegyezés nem teljesítése esetén a felperes fizetési kötelezettsége változhat, ez az összeg tehát a jelen per tárgyaként nem értékelhető.

[23] A lízingszerződés sajátosságából adódóan, amennyiben a lízingszerződés nem a futamidő végén, hanem közben szűnik meg valamilyen oknál fogva, akkor a szerződésből fennmaradó tartozás meghatározása nem kizárólag a fennmaradó lízingdíjakból adódik, hanem egy elszámolás eredményeképpen állapítható meg.

[24] Jelen esetben mind a hét lízingszerződés vonatkozásában a jogviszonyok hatályosságának a megállapítása iránti kereseti kérelmet terjesztett elő a felperes, így a Pp. 21. § (2) bekezdés a) pontja szerint a pertárgy értéke a szerződésekben kikötött szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás értékével egyezik meg. Több követelést tekintve az (5) bekezdés alapján a pertárgyérték számítása során ezeket az értékeket össze kell adni, így a felperes és az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg a pertárgy értékét.

[25] Következetes a bíróságok gyakorlata abban a kérdésben, hogy az ügyvédi munkadíjnak a pertárgyértéken kívül az elvégzett munkához is igazodnia kell. Ennek megfelelően az eljáró bíróságnak a munkadíj megállapítása során – egyebek mellett – az ügyvéd által szerkesztett beadványok munkaigényességére, a kitűzött tárgyaláson való megjelenésre és az ott kifejtett tevékenységre is figyelemmel kell lennie. Mérlegelnie kell továbbá az ügy bonyolultságát, az ügy tárgyának szakmai nehézségét, a végzett ügyvédi munkának a célszerű pervitel követelményeit szem előtt tartó voltát és a hasonló tárgyú ügyekben kialakult általában elfogadott ügyvédi munkadíj mértékét.

[26] A pernyertes felet képviselő ügyvéd munkadíjának és készkiadásának megállapítására a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 23.) IM rendelet, (a továbbiakban: IMr.) tartalmaz szabályozást. A 2. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a pernyertes fél az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíj megfizetését is igényelheti a pervesztes féltől. Ilyen megállapodás hiányában vagy kérelemre a bíróság a képviselőt ellátásával felmerült munkadíj összegét az IMr. 3. § (2)-(6) bekezdésében foglaltak figyelembevételével állapítja meg. A 4/A. § (1) bekezdése szerint az ügyvédi munkadíj 3. §-ban meghatározott összege a tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét nem tartalmazza, azt a díj összegén, mint adóalapon belül kell felszámítani.

[27] Megbízási szerződés hiányában a felperes jogi képviselője munkadíja meghatározása során az IM r. 3. § (1) bekezdésében foglalt kisegítő rendelkezése alkalmazandó. Az ügyvédi munkadíj mérséklésére az IM r. 3. § (6) bekezdése teremt lehetőséget. E szerint indokolt esetben a bíróság mérsékelheti a 3. § (2) bekezdés a), b) és c) pontja alapján meghatározott munkadíjat, ha az nem áll arányban a pertárgy értéke alapján kiszámított összeggel, vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, azonban a bíróság döntését indokolni köteles.

[28] Jelen perben az eljárás tárgyának értékéhez igazodóan számított ügyvédi munkadíj – figyelemmel a 226.459.000 forint értékben meghatározott pertárgy értékre – 4.464.590 forint. Az elsőfokú bíróság a felperes jogi képviselőjének munkadíját mérséklés alkalmazása nélkül, áfával növelten 4.464.590 forintban állapította meg.

[29] Kiemeli az ítéltábla, hogy a nyertes felet megillető ügyvédi munkadíj összegének megállapítása, mérséklése során figyelemmel kell lenni arra is, hogy a felperes pernyertességéhez nyilvánvalóan az is hozzájárult, hogy megfelelő szakmai minőségű munkával keresetét kellőképpen alá tudta támasztani. A per eldöntéséhez terjedelmes okirati bizonyítást kellett lefolytatni. Ezeket a bizonyítékokat kizárólag a felperes szolgáltatta, továbbá a valódi keresethalmazatban előterjesztett hét kereset nem volt azonos, mind a hét kereset esetében a tényállások különbözőségeit elő kellett adni. A felperes 1. sorszám alatt közel 18 oldalas és 15 darab melléklet csatolásával nyújtott be keresetet, a 17 oldalas I. rendű alperesi ellenkérelemre 10. sorszám alatt 7 oldalt kitevő válasziratot terjesztett elő 2021. február 25-én, a 14. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt felhívásra 15. sorszám alatt 3 oldalnyi előkészítő iratot nyújtott be. 21. sorszám alatt 2021. november 25-én 3 oldalas nyilatkozatot + mellékleteit csatolta. A felperes jogi képviselője a tárgyalásokon megjelent és az érdemi tárgyalásokon nyilatkozatot tett. A bíróság tárgyalást tartott 2021. május 20. napján a 14. sorszámú jegyzőkönyv szerint, 2021. szeptember 17-én 18. sorszámú jegyzőkönyv szerint 2021. november 9-én 20. sorszámú jegyzőkönyv szerint, 2022. január 18-án a 27. sorszámú jegyzőkönyv szerint, 2022. február 24-én a 29. sorszámú jegyzőkönyv szerint és 2022. március 24-én 30. sorszám alatt került sor a határozathirdetésre.

[30] Az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a felperes jogi képviselője részéről kifejtett tevékenységre tekintettel az általa igényelt 4.464.590 forint + áfa munkadíj nem volt eltúlzott.

Az IM r. 3. § (2) bekezdése szerinti pertárgyértékhez viszonyított munkadíj abban az esetben nem áll összhangban a ténylegesen elvégzett szükséges ügyvédi tevékenységgel, ha a bizonyítékok kevés időt igénylő áttekintésén felül az ügy ténybeli és jogi megítélése egyszerű. Figyelemmel a felperes keresetére, az elsőfokú eljárás időtartamára, a jelentős számú okirati bizonyítékokra és mindezek alapján a védekezésre való felkészüléshez és annak ellátásához szükséges tevékenységre, a másodfokú bíróság nem látott indokot az IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott ügyvédi munkadíj mértékének a (6) bekezdése szerinti mérséklésére, és így a felperes jogi képviselőjét megillető ügyvédi munkadíjnak a jogszabályban meghatározott összegétől eltérő megállapítására, mert az ügy bonyolult volt, több tárgyalást és hosszabb beadványok elkészítését igényelte. Az IM r. 3. § (2) bekezdés b) pontjában írt ügyvédi munkadíj összege leszállításának feltételei nem álltak fenn. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított összeg az, amely arányban áll az elvégzett ügyvédi munkával és figyelemmel van a magas pertárgyértékkel járó ügyvédi felelősségre is.

[31] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] A fellebbezés sikertelen volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a fellebbező fél maga viseli a saját másodfokú perköltségét, valamint köteles megfizetni a felperesnek 111.614 forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltséget, amelyet az IM r. 3. § (5) bekezdése és a fellebbezési érték figyelembe vételével – a felperes költségjegyzékével egyezően – határozott meg.

Budapest, 2022. július 6.

dr. Volein Anna s.k.
Judit s.k.

a tanács elnöke

dr. Kovács Mária s.k.

előadó bíró

dr. Bleier

bíró

A kiadmány hitelül: